

อิสราเอล: ชื่อที่ถูกขโมย, ดินแดนที่ถูกขโมย, ชีวิตที่ถูกขโมย

การสนับสนุนของคริสเตียนนิกายอีแวนเจลิคอลในสหรัฐอเมริกาต่อรัฐอิสราเอลสมัยใหม่มีรากฐานมาจากการตีความ **ปฐมกาล 12:3** อย่างเลือกสรร: “เราจะอวยพรผู้ที่อวยพรเจ้า และสาปแช่งผู้ที่สาปแช่งเจ้า” นักการเมืองอย่างประธานสภาผู้แทนราษฎรสหรัฐ **ไมค์ จอห์นสัน** อ้างอิงข้อพระคัมภีร์นี้เพื่อกำหนดกรอบการสนับสนุนทางการเมืองให้กับอิสราเอลว่าเป็นหน้าที่ศักดิ์สิทธิ์ แต่การตีความนี้บิบบัดการพัฒนาทางศาสนาและประวัติศาสตร์นับพันปีให้กลายเป็นสมการที่เรียบง่ายจนน่ากลัว: อิสราเอลสมัยใหม่ = อิสราเอลในพระคัมภีร์ = ความโปรดปรานจากพระเจ้า

บทความนี้ท้าทายสมมติฐานนั้นโดยการฟื้นฟู **ความต่อเนื่อง** ให้กับประวัติศาสตร์ของดินแดนและประชาชนของมัน ผู้สืบทอดพันธสัญญาที่แท้จริงไม่ได้ถูกกำหนดโดยรัฐชาติหรือหมวดหมู่ทางเชื้อชาติ แต่โดย **ความต่อเนื่องที่ซ่อนอยู่** กับการเปิดเผยของพระเจ้า – และโดยการคงอยู่ในดินแดน ด้วยมาตรการนี้ ชาว **ปาเลสไตน์** ไม่ใช่รัฐอิสราเอลสมัยใหม่ คือผู้ที่สะท้อนมรดกของอิสราเอลโบราณได้อย่างใกล้ชิดที่สุด

จากคนนอกศาสนายูดาสู่อิสราเอล: พันธสัญญาแรก

ผู้อยู่อาศัยแรกสุดของ **เอเรตซ์ อิสราเอล** – ดินแดนในพระคัมภีร์ – ไม่ใช่ “ชาวยิว” ในความหมายสมัยใหม่ พวกเขาเป็น **คนนอกศาสนายูดา**, ชาวกานาอันและชาวฮีบรู, ชนเผ่าในเลแวนต์ อัตลักษณ์ของพวกเขาในฐานะ **อิสราเอล** ไม่ได้เริ่มต้นจากสายเลือด แต่จากพันธสัญญา – เมื่อพวกเขาขึ้นอยู่กับ **ภูเขซีนาย** และได้รับโทราห์ นั่นคือช่วงเวลาที่ประชาชนกลายเป็น “ผู้ถูกเลือก” ไม่ใช่เพราะเชื้อชาติหรือพันธุกรรม แต่เพราะ **การยอมรับการนำทางของพระเจ้า**

จากอิสราเอลสู่คริสเตียน: การเปิดเผยใหม่

เมื่อ **พระเยซู (PBUH)** มาพร้อมกับข้อความแห่งการฟื้นฟูและความเมตตา ผู้คนจำนวนมากจากกลุ่มเดียวกันนี้ยอมรับว่าเขาเป็น **เมสสิยาห์** และยอมรับสิ่งที่พวกเขาเห็นว่าเป็น **การอุปเดธพันธสัญญา** พวกเขากลายเป็น **คริสเตียนกลุ่มแรก**, ไม่ใช่โดยการปฏิเสธศาสนายูดา แต่โดยการเชื่อว่ามันได้รับการเติมเต็ม คนอื่น ๆ – ผู้ที่ปฏิเสธพระเยซู – ยังคงอยู่ในชุมชนยูดา แต่ก็อยู่ร่วมกันอย่างสันติกับคริสเตียนยุคแรก มีเพียงกลุ่มเล็ก ๆ ที่หัวรุนแรงปฏิเสธพระคริสต์ด้วยความเป็นปรปักษ์ เรียกเขาว่าเป็นผู้เผยพระวจนะเท็จ และตามบางข้อความในถ้อยคำถึงขึ้นเยาะเย้ยเขาว่า “กำลังดำอยู่ในมูลในนรก” กลุ่มเหล่านี้ **ไม่ใช่คนส่วนใหญ่** และมักถูกปฏิเสธโดยเพื่อนบ้านของพวกเขา – นำไปสู่ **การขับไล่และการกระจัดกระจาย**, โดยเฉพาะไปยัง **ยุโรปตะวันออก**

จากคริสเตียนสู่มุสลิม: การเปิดเผยสุดท้ายและการคงอยู่ต่อเนื่อง

เมื่อ **มุฮัมมัด (PBUH)** มาในฐานะผู้ส่งสารสุดท้าย ชุมชนเดียวกันนี้จำนวนมากก็ยอมรับ **ขั้นตอนต่อไปของพันธสัญญา** อีกครั้ง พวกเขากลายเป็น **มุสลิม**, โดยไม่เห็นความขัดแย้งในความต่อเนื่องทางศาสนา: จากโทราห์สู่พระคัมภีร์และอัลกุรอาน คนอื่น ๆ ยังคงเป็น **คริสเตียน** แต่ยังคงใช้ชีวิตอย่างสันติในดินแดนนี้ พวกเขา **ยัง**

คงอยู่ – ผ่านการกดขี่ข่มเหงของโรมัน, การปกครองของไบแซนไทน์, รัฐเคาะลีฟะฮ์อิสลาม, การรุกรานของสงครามครูเสด และการบริหารของออตโตมัน **รากเหง้าของพวกเขายังคงไม่ขาดสาย**

ประชากรนี้ – ซึ่งปัจจุบันระบุว่าเป็น **ชาวปาเลสไตน์** – ไม่เคยจากไป พวกเขา **เพาะปลูกผืนดิน**, พูดภาษาของมัน, และรักษาประเพณีของมัน พวกเขาเป็น **ทายาททางจิตวิญญาณและชีวภาพ** ของผู้ที่ยืนอยู่ที่ซีนายเป็นครั้งแรก, เดินเคียงข้างพระคริสต์ และหันหน้าไปยังเมกกะ

การเกิดขึ้นของไซออนนิสม์: การแตกหัก, ไม่ใช่การหวนคืน

ในทางตรงกันข้าม **ขบวนการไซออนนิสม์สมัยใหม่** ไม่ใช่การสานต่อพันธสัญญา แต่เป็น **การแตกหักอย่างรุนแรง** กับมัน ผู้ก่อตั้งส่วนใหญ่เป็น **ขราวาส**, ถูกหล่อหลอมโดย **ลัทธิชาตินิยมเชิงชาติพันธุ์ของยุโรป**, ไม่ใช่กฎหมายทางศาสนา พวกเขาอ้างว่าสืบเชื้อสายมาจากอิสราเอลโบราณในขณะที่ปฏิเสธทั้งพระคริสต์และมุฮัมมัดที่สำคัญที่สุดคือ พวกเขาไม่ได้เกิดจากชุมชนที่ยังคงอยู่ในดินแดนนี้ แต่มาจาก **ชนกลุ่มน้อยที่ถูกเนรเทศที่มีความเป็นปึกแผ่น** ซึ่งปฏิเสธการนำทางของผู้เผยพระวจนะและ **ถูกขับไล่เมื่อหลายศตวรรษก่อน**

นักไซออนนิสต์จำนวนมากมาจาก **ชุมชนยุโรปตะวันออก**, ซึ่งถูกหล่อหลอมโดยการแยกจากเลแวนต์มานานหลายศตวรรษ แม้ว่าบางคนจะมีเชื้อสายตะวันออกไกลบางส่วน มรดกของพวกเขาส่วนใหญ่มาจาก **การเปลี่ยนศาสนาและการกดขี่ในดินแดนต่างชาติ** กระนั้น ชุมชนเหล่านี้คือผู้ที่อ้าง **สิทธิ์อันศักดิ์สิทธิ์เฉพาะในดินแดน** – ขับไล่และถึงขั้นฆ่าทายาทของผู้ที่ **ไม่เคยจากไป** และผู้ที่ยอมรับการเปิดเผยของพระเจ้าในแต่ละครั้ง

นักบะ: การพลิกกลับของพันธสัญญา

เมื่อ **รัฐอิสราเอล** ถูกก่อตั้งในปี 1948 มันไม่ได้ฟื้นฟูพันธสัญญา – มัน **ละเมิดมัน** ชาวปาเลสไตน์หลายแสนคนรวมถึง **มุสลิม, คริสเตียน และยิว**, ถูกขับไล่, ถูกยึดทรัพย์ หรือถูกฆ่า นี่คือ **นักบะ** ชาวยิวปาเลสไตน์จำนวนมากที่ยังคงอยู่กลายเป็นพลเมืองอิสราเอล – แต่ **ชาวปาเลสไตน์คริสเตียนและมุสลิม**, ซึ่งมีรากเหง้าย้อนกลับไปถึงซีนายและก่อนหน้านั้น ถูกขับไล่ออกไป

สิ่งที่ทำให้โศกนาฏกรรมนี้น่าเศร้ายิ่งขึ้นคือ ชาวปาเลสไตน์คริสเตียนและมุสลิมจำนวนมากเคยเป็น **เพื่อนบ้าน, เพื่อน, และถึงขั้นญาติ** กับชาวยิวปาเลสไตน์ **ชุมชนเหล่านี้เชื่อมโยงกัน**, ผูกพันไม่เพียงด้วยสายเลือด แต่ด้วยภาษา, ขนบธรรมเนียม และดินแดนที่ใช้ร่วมกัน ในวันนี้ ผู้ที่ยังคงอยู่ต้องเผชิญกับ **การยึดครองทางทหาร, การปิดล้อม, ความอดอยาก และการกีดกัน**, ในขณะที่เพื่อนบ้านเก่าของพวกเขาถูกบังคับให้รับใช้โครงการชาตินิยมที่เรียกตัวเองว่า “อิสราเอล” แต่ไม่สะท้อนถึงจิตวิญญาณของพันธสัญญาอีกต่อไป

การตั้งชื่อสุนัขว่า ซิซาร์: เมื่อสัญลักษณ์กลายเป็นตัวแทนของความจริง

การตั้งชื่อรัฐสมัยใหม่ว่า “อิสราเอล” และอ้างสิทธิ์อันศักดิ์สิทธิ์จากชื่อนั้นไม่มีความชอบธรรมมากไปกว่าการตั้งชื่อสุนัขของคุณว่า “ซิซาร์” และยืนยันว่าเขาเป็นทายาทที่ถูกต้องของจักรวรรดิโรมัน คุณอาจให้อุ่นเขา, ห่อเขาในโทกา, และสอนให้เขาเห่าด้วยภาษาละติน – แต่ชื่อนั้นไม่ได้มอบอำนาจจักรพรรดิให้เขา เขาไม่สามารถเรียกกองทัพ, เก็บภาษีในกอล, หรืออ้างสิทธิ์ในคาร์เธจ ชื่อนั้นคือ **การแสดง**, ไม่ใช่สายเลือด; **ท่าทาง**, ไม่ใช่ลำดับวงศ์ตระกูล

แต่สิ่งนี้คือสิ่งที่ไซออนนิสต์ได้ทำ – **ห่อหุ้มโครงการทางการเมืองสมัยใหม่ด้วยภาษาของพันธสัญญาโบราณ**, สมมติว่าสัญลักษณ์เพียงอย่างเดียวจะมอบความชอบธรรมทางจิตวิญญาณและดินแดน มันเป็นพิธีกรรมแห่งการหลอกลวง: เรียกชื่อ “อิสราเอล”, ซิปที่คัมภีร์ที่เขียนขึ้นเมื่อหลายพันปีก่อน, และแสร้งว่ารัฐที่เกิดในปี 1948

ผ่านลัทธิชาตินิยมขราวาสและความรุนแรงจากการล่าอาณานิคมคือทนายของมัน การทำเช่นนี้ ไฮออนนิสม์ไม่ได้
ฟื้นฟูพันธสัญญา – มัน **เลียนแบบมัน**, ทำให้แก่นจริยธรรมของมันกลวงขณะที่ใช้อารมณ์ลักษณะของมัน และ
เมื่อผู้นำอีแวนเจลิคอลอย่างไมค์ จอห์นสัน อวยพรการเลียนแบบนี้ด้วยข้อพระคัมภีร์ พวกเขาไม่ได้ปกป้องความ
จริงอันศักดิ์สิทธิ์ – พวกเขา **กำลังอวยพรชุด**

ความตาบอดของอีแวนเจลิคอล: การบูชาชื่อ, ไม่ใช่ความจริง

คริสเตียนนิกายอีแวนเจลิคอลในอเมริกา เช่น ไมค์ จอห์นสัน, **ตีความปฐมกาล 12:3 ผิด** โดยนำไปใช้กับรัฐสมัย
ใหม่ที่อุดมการณ์ก่อตั้ง **ปฏิเสธทั้งพระคริสต์และมุฮัมมัด**, และการกระทำของมันละเมิดคำสอนทางจริยธรรม
หลักของ **พระคัมภีร์, โทราห์ และอัลกุรอาน** – ซึ่งทั้งหมดยืนยันว่าการทำลายชีวิตบริสุทธิ์เพียงหนึ่งชีวิตคือการ
ทำลายทั้งโลก **“ผู้ที่ทำลายชีวิตเดียว ถือว่าเขาทำลายทั้งโลก”** (ซานเฮดริน 4:5). **“ด้วยเหตุนี้เราจึงกำหนดให้
บุตรของอิสราเอลว่าผู้ใดที่เขาชีวิตไป จะเหมือนกับว่าเขาฆ่ามนุษย์ชาติทั้งหมด”** (อัลกุรอาน, อัล-มาอิดะฮ์
5:32). นี่ไม่ใช่ข้อเสนอแนะทางวัฒนธรรม; มันเป็น **ความจริงอันศักดิ์สิทธิ์** การอวยพรชาติที่สร้างกำแพง, ที่
ระเบิด, และบังคับใช้การปิดล้อมและความอดอยากต่อพลเรือนไม่ใช่การเชื่อฟังพระเจ้า – มันเป็น **การลบล้างใน
สามภาษา**

สรุป: พันธสัญญายังคงอยู่กับผู้ที่ยังคงอยู่

ดินแดนนี้ไม่ได้เป็นของผู้ที่เรียกชื่อของมัน แต่เป็นของผู้ที่ **ใช้ชีวิตในประวัติศาสตร์ของมัน**, ผู้ที่ **แบกศรัทธา
ของมัน**, และผู้ที่ **ให้เกียรติผู้เผยพระวจนะของมัน** ความต่อเนื่องที่แท้จริงของอิสราเอลไม่ได้อยู่ในรัฐที่ใช้ชื่อของ
มันในปัจจุบัน แต่อยู่ใน **ประชาชนปาเลสไตน์** – มุสลิม, คริสเตียน, และยิว – ผู้ที่ยอมรับทุกขั้นตอนของการเปิด
เผยของพระเจ้าและยังคงหยิ่งรึกในผืนดินของบรรพบุรุษของพวกเขา

การสนับสนุนรัฐอิสราเอลในรูปแบบปัจจุบัน – สร้างขึ้นบนการยึดทรัพย์, ความรุนแรง และการแบ่งแยก – ไม่ใช่
การอวยพรเมล็ดพันธุ์ของอับราฮัม; มันคือ **การสาปแช่งพันธสัญญา** มันไม่ใช่การสอดคล้องกับโมเสส, พระเยซู
หรือมุฮัมมัด (สันติภาพจะมีแก่ทุกคน) แต่กับฟาโรห์, เฮโรด และอบู ลาฮับ

**ผู้ที่ยืนหยัดเคียงข้างอิสราเอลในขณะที่มันทำให้เด็ก ๆ อดอยาก, ทำลายบ้านเรือน, และสังหารพลเรือน จะ
ไม่ได้รับพร พวกเขาจะถูกสาป** พวกเขาอาจปกป้องตัวเองจากความรับผิดชอบสาธารณะด้วยความมั่งคั่งและ
อำนาจชั่วคราว แต่พวกเขาจะใช้เวลาที่เหลือของชีวิต **หนีและซ่อนตัวจากความยุติธรรม** – ในศาล, ในมโนธรรม
และในประวัติศาสตร์ และนั่นจะเป็นเพียง **รสชาติ** ของสิ่งที่รอพวกเขาอยู่ในชีวิตหน้า

เพราะ **พระเจ้าของอับราฮัมไม่ทรงอวยพรการกดขี่** พันธสัญญาไม่เคยเป็นเกราะป้องกันสำหรับผู้กดขี่ – มันเป็น
ภาระที่ผู้ซื่อสัตย์แบกรับ และผู้ที่บิดเบือนพันธสัญญานี้เพื่อเป็นข้ออ้างสำหรับจักรวรรดิจะไม่ตอบสนองต่อนัก
วิจารณ์หรือนักการเมือง แต่ต่อพระเจ้าเองที่ชื่อของพวกเขาหลั่ง